

Dámská jízda Tigi-Shu se představuje

Jsme parta ženských v nejlepších letech. Matky od rodin. Pokud nás překvapí zdravotní problémy, doplníme sestavu o dceru či mladší kolegyni.

Tigi-Shu je eskymácký výraz pro severní pól. V doslovném překladu to znamená „Velký hřebík“. Parta lidí sportovního ražení.

Nemáme řidiče ani traséry. Celý závod jedeme samy, bez podpory. Na čas? Ani ne. Pro zážitek!

www.tigi-shu.cz

Jeden květnový víkend jsem trávila s kamarády v jižních Čechách nedaleko zámku Orlík. Odpoledne jsem při pěším výletu s kočárkem narazila na modrobílé igelitové pásky, šipky a cedule s nápisem „Vltava run“. Připadalo mi to zvláštní – běží se tu nějaký závod, nikde nejsou diváci, start i cíl jsou také v nedohlednu a i běžce jsem vyhlížela marně. Vrtalo mi hlavou, co je to za akci. Když jsem si to našla na webu, klesla mi čelist – 360 km ze Šumavy do Prahy? Tak to je slušnej mazec!

Penzion, ve kterém jsme byli ubytováni, nebyl nějaký hogo-fogo podnik. Spíš naopak. To, že paní majitelka v jedenáct večer nachystala na stůl v jídelně snídani mne sice překvapilo, ale v kontextu toho podniku to nijak nešokovalo. „Asi se jí nechce ráno vstávat, tak si to chystá teď. Ale ráno to bude oschlé.“ napadlo mne. V noci bylo venku slyšet příjíždějící auta.

Ráno jsem je viděla – do kombíku s modrým polepem ve tvaru jakési vlnovky se trhavým zombie krokem ploužili čtyři chlapi v černých elastřákách. Došlo mi, že je to „ten závod“. A že ta noční snídani byla pro ně. A že jim ve 3 hod ráno bylo asi úplně jedno, jestli je to jídlo oschlé a vajíčka vařená od večera. V tu chvíli mne to začalo zajímat.

Doma jsem se na internetu dočetla, že těch celkových 360 km je štafeta a dělí si ji mezi sebe až 12 lidí. „Hmm... 3x 10 km za víkend – to by docela šlo...“ napadlo mne. Co mne ale nakonec vyburcovalo k akci byl pohled do výsledkové listiny ročníku

2016 – z 250 štafet bylo jen pár štafet čistě ženských. Nevím, kde se ve mně vzal ten soutěživý duch, ale v tu chvíli bylo rozhodnuto: „Sestavím ženskou štafetu, určitě se rády zapojí všechny mé běžající kamarádky, kterých mám spousty. Budeme výjimečné. A třeba i někoho předběhneme a nebudeme úplně poslední.“ Takhle to tedy dopadne, pokud je někdo v dětství sportovní nemehlo. Já jsem nikdy jako dítě na stupni vítězů nestála a medaile nebrala. Proto si své sportovní sny musím plnit teď. Na stará kolena.

Postupem času se ukázalo, že přemluvit 12 ženských mého věku k tomu aby opustily na celý víkend své rodiny, 2 noci nespaly a běžely ze Šumavy do Prahy není úplně jednoduché. Na zaplnění štafety zdaleka nestačily členky oddílu Tigi-Shu. Kromě svých kamarádek, jejich dcer a vzdálenějších známých nás všech jsem při sestavování štafet využila například i kontakty svého kadeřníka a inzerci na Facebooku.

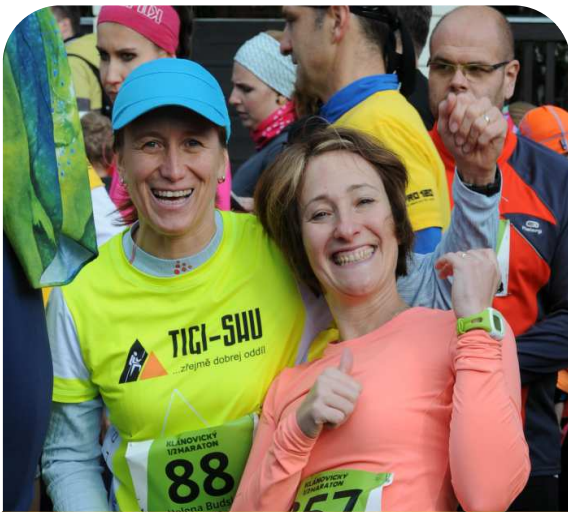
Přípravy na premiéru našeho dámského družstva na VR 2017 byly velké. Hrozně jsme to prožívaly, bály jsme se že zabloudíme, nikdo netušil co nás čeká. Žádná z nás předtím Vltavu neběžela. Měly jsme jen zprostředkované zkušenosti maminky jedné z našich štafetistek. Kamarádky mne přemluvily, abych o našich přípravách na Vltavu sepsala blog. Historii prvního ročníku naší dámské štafety máme zdokumentovanou na 12statecných.wordpress.com

Premiéra nás nadchla. Byly jsme pyšné, že jsme doběhly do cíle a nebyly jsme poslední. Bylo jasné, že tenhle závod si nás získal a příští rok si ho rády zopakujeme.

V letošním roce (2018) nás potrápily zdravotní problémy. Já jsem více než půl roku bojovala s vyhřezlou ploténkou, nakonec jsem se nemohla účastnit ani jako řidič. Kamilu trápila ostruha na patě, ale je tvrdá ženská a závod nakonec dala. Věrka bojovala se zánětem achilovky, bohužel se jí nepodařilo do závodu dát dohromady. Odpadl nám i loňský benjamínek - Johanka se učila na maturitu.

Jako kapitánka štafety si myslím, že důvodů k tomu abyste nám v roce 2019 dali šanci je spousta:

- Ženských štafet pořád ještě neběhá moc
- Ve svém věku a s počtem dětí které dohromady máme jsme tak trošku raritou
- Na soupisku nás můžete zařadit bez obav o to, že zamícháme pořadím na stupni vítězů
- Vzhledem k našemu věku a množícím se chorobám je otázkou, kolik ročníků VR nám ještě zbývá

personalistka Helena (46) a účetní Zuzka (45) na Klánovickém půlmaratonu

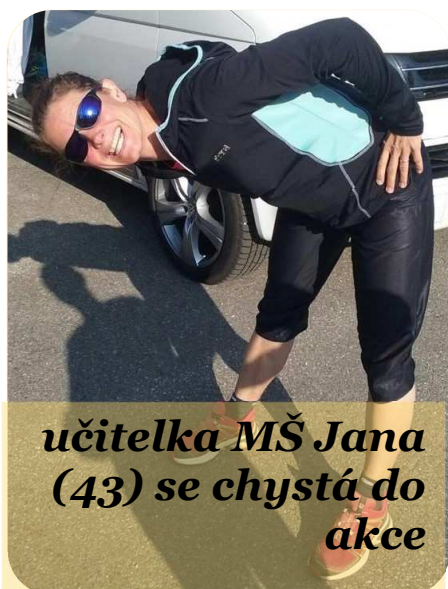
překladatelka Gábina (44) a účetní Kamila (44) jsou si navzájem oporou

obchodní manažerka Jana (44) v cíli etapy pod přehradou Orlík

Personální ředitelka Martina (45) si užívá radost v cíli

učitelka MŠ Jana (43) se chystá do akce

lékařka Renata (44) je naším rychlostním trumfem

učitelka Veronika (44) a její skvělá forma

lékařka Anička (27): „Holky, přiznám se, že jsem se toho s vámi bála. Teď už vím, že věk je jenom číslo.“

učitelka Pavlína (43) vyráží na trať